SENTINELA

ANUL IV, Nr. 39
26 Septemvrie 1943

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62.

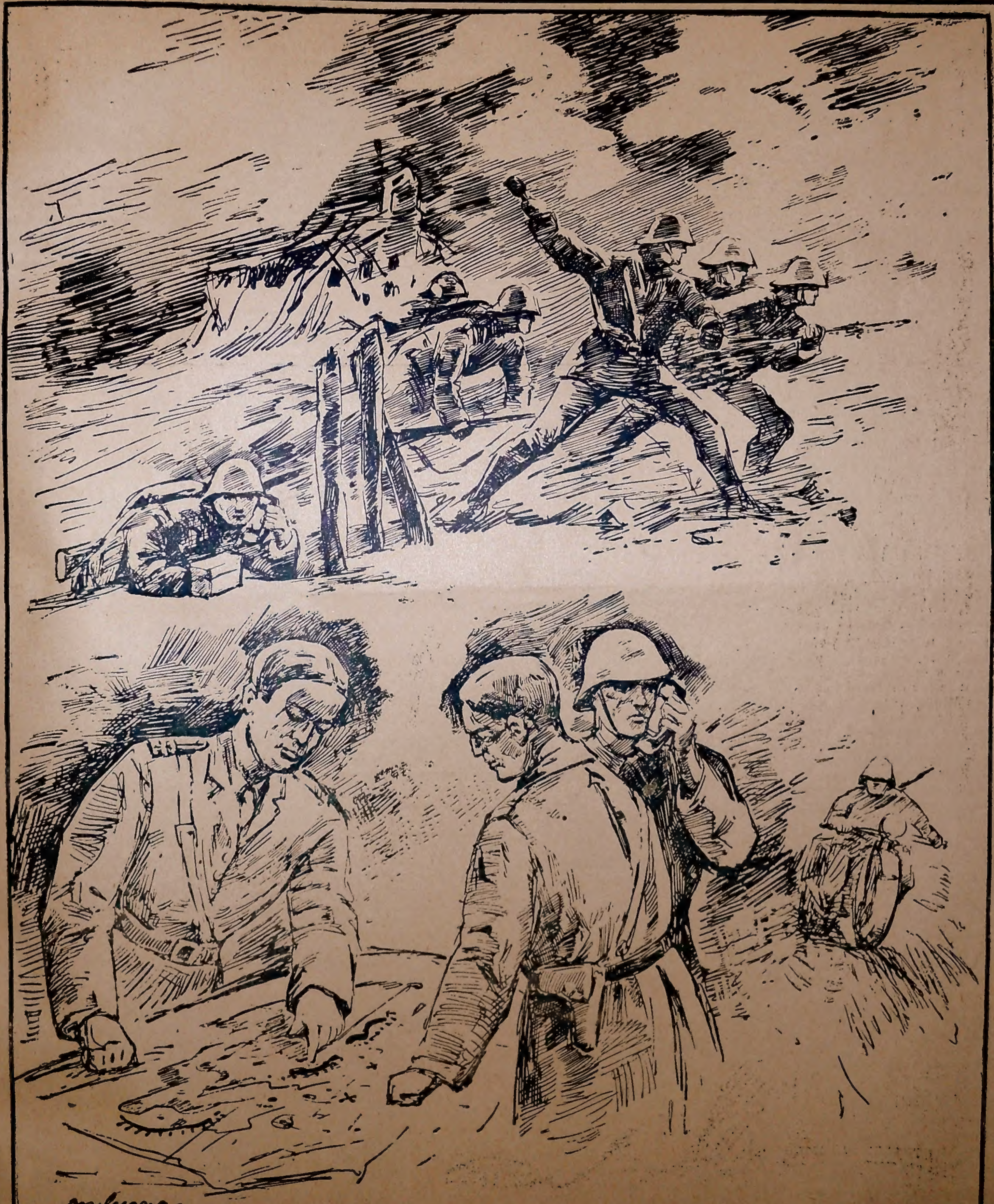

EROISMUL ARMATEI ROMÂNE

Vitejia ostaşilor noştri a fost din nou consfinţită prin ordinul de zi dat de comandantul german cu privire la comportarea Diviziei 19-a română de infanterie pe frontul din Cuban. Dela începutul războiului anti-bolşevic şi până astăzi e lung şirul comunicatelor Inaltului Comandament german, înfăţişând mărturii glorioase asupra bravurii noastre. Dela general până la ultimul soldat, Românii şi-au făcut cu prisosinţă datoria. Zi şi noapte, la posturile de comandă, ofiţerii au arătat strălucite calităţi la întocmirea planurilor şi ordinelor de bătaie, iar în iureşul luptelor, comandanţii de toate gradele au fost cot la cot cu ostaşii, servind ca pildă de eroism şi jertfă pentru Patrie şi Cruce. Cuvintele de laudă aduse astăzi de marele comandant german, aşează încă o lespede de granit la temelia drepturilor româneşti, dovedind că o ţară cu astfel de eroi este demnă să trăiască şi să se inalţe printre celelalte popoare europene.

„SENTINELA"

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.

2 Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.

4 Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.

5 Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Inmormântarea eroului căpitan Aurel Gârleșteanu

Zilele trecute, la Cimitirul Sf. Vineri din Capitală a avut loc în cadrul unei impresionante solemnități ostășești, înmormântarea eroului căpitan Aurel Gârleșteanu din Grăniceri, căzut la datorie

La căpătâiul cosciugului — frumos împodobit cu tricolorul național — depuseseră coroane: ofițerii, subofițerii și trupa Corpului de Grăniceri, camarazii din Regimentul de Grăniceri din care făcea parte, precum și familia regretatului dispărut

O companie de onoare dintr'un Regiment de Grăniceri din Capitală — de sub comanda d-lui căpitan Tomescu — a dat onorul iar muzica aceleiași unități. sub conducerea d-lui căpitan Pandrescu, a intonat „Ruga"...

D-l general Cernătescu, comandantul unei Brigăzi de Grăniceri, a rostit o impresionantă cuvântare, arătând modul eroic în care a căzut căpitanul Aurel Gârleșteanu, și a subliniat calitățile de ostaș ale acestuia

Rămas orfan de mic și-a croit singur drum în vieață, fiind în cariera militară un instructor, comandant și educator desăvârșit. Iubit de subalterni și camarazi, apreciat și prețuit de șefi, toată munca a depus-o fără preget în slujba țării

Rămășițele pământești ale eroului căpitan Gârleșteanu, au fost transportate apoi, la locul de veci, compania de onoare prezentând armele pentru onor, în sunetele muzicii militare.

O nouă mărturie despre vitejia românească

De când goarna desrobirii a sunat, neamul românesc a fost mereu în linia I-a, în frontul contra bolșevismului cotropitor. Amarnic s'au încrâncenat dorobanții români cu cei fără Dumnezeu, plătind cu vârf și îndesat atâtea umilințe strânse în sufletul mult răbdător al românului.

Atâtea comunicate străine, atâtea decorații dobândite în vuietul frontului, stau mărturie de vitejia românească în răsărit.

La capul de pod Cuban, bastionul cel mai înaintat al frontului anticomunist, am fost mereu prezenți. Vânătorii de munte români au intrat, de mult, în legendă. Sunt priviți cu teamă și respect.

Rezistența capului de pod Cuban a răsturnat toate planurile sovietice, în ce pr'vește marea lor ofensivă de vară, începută la 5 Iulie 1943.

Numai pe frontul Cubanului, dela 25 Februarie până la începutul lui Septemvrie 1943, forțele sovietice au pierdut peste 300 mii de oameni, morți, răn'ți și prizonieri, 600 care de luptă și 1.000 de avioane.

Și la toate aceste succese, Românii au fost mereu prezenți.

Alături de camarazii lor germani, soldații diviz'ei 19 Infanterie, sub ordinele unui corp de armată german, au știut împroșca moartea în rândurile dușmanilor, ridicând munți de cadavre bolșevice.

D'vizia 19 Infanterie, primind o altă misiune, la plecarea ei de pe frontul Cubanului, comandantul corpului de armata german, sub ordinele căruia această divizie a luptat, arată — printr'un ordin de zi — mărețele fapte de arme ale d'viziei 19 Infanterie.

ORDIN DE ZI

După o loială și mult încercată camaraderie de arme, Divizia 19-a Infanterie Regală Română, iese de sub ordinele Corpului de Armată.

Intr'o perfectă coeziune sufletească, conducerea și trupa au dat în luptele sângeroase și schimbătoare, tot ce au avut mai bun pentru executarea misiunilor comune și grele. Bătăliile defensive dela Abinskaja-Krimskaja și rezistența eroică dela capul de pod Sadovoj, sunt punctele culminante ale acestor lupte duse contra bolșevismului și încununate continuu de succes.

După ocuparea poziției defensive din capul de pod, regimentele și batalioanele Diviziei 19 a Infanteriei Regale Române, au deosebit de mari merite în apărarea și invulnerabilitatea acestui front.

Simt azi sincera nevoie să exprim deplina mea recunoștință și să mulțumesc din suflet virtuosului comandant al Diviziei 19-a Infanterie Regală Română, precum și tuturor comandanților, ofițerilor, subofițerilor și ostașilor, pentru camaradereasca colaborare și brava angajare a tuturor.

Ne amintim cu pietate de camarazii, care pentru salvarea Europei și-au dat sângele lor, și înainte de toți, de neuitatul erou, purtătorul Ordinului de Cavaler al Crucii de Fier, colonelul Palaghiță, strălucit exemplu de ostaș român. Jertfa lor este pentru noi o datorie de a lupta cu nestrămutată voință, cu hotărîrea fanatică și cu inima încrezătoare până la victoria finală.

Doresc și pentru viitor succes și noroc ostășesc Diviziei 19 Infanterie Regală Română.

Trăiască Majestatea Sa Regele Mihai I.

Trăiască Mareșalul Antonescu.

Trăiască Füehrerul și Supremul Comandant Adolf Hitler.

(ss) **D. ANGELIS**
General de Corp de Armată și General Comandant

Să fim uniți

Niciodată mai mult decât acum n'a fost mai adevărată înțeleapta zicală din strămoși că „Unirea face puterea".

Zi de zi, faptele întâmplate peste fruntarii ne arată cât adevăr e cuprins în aceste cuvinte. Se prăbușesc oameni și țări și așezări de veacuri, numai și numai pentrucă la temeliile lor a săpat viermele desbinării.

Carul tras în același timp în mai multe părți, ori nu se poate urni din loc, ori se frânge.

Incă dela venirea sa în fruntea treburilor țării, Mareșalul Ion Antonescu ne-a arătat, prin cuvinte pline de miez, rostul unirii și al înțelegerii.

„Din această cetate a Unirii românești, a Unirii lui Mihai și a lui Ferdinand I, a Unirii Ardealului (spunea Conducătorul, în cuvântarea ținută la Alba-Iulia, în ziua de 1 Decemvrie 1940), *fac azi un apel, un strigăt la unirea tuturor în același crez, la aceeași faptă".*

Și Mihai cel Viteaz și Ferdinand cel Ințelept au isbutit să înfăptuiască visul de veacuri al Românilor numai atunci când toți Românii au fost uniți în același chiag, când inimile tuturor au bătut aceeași măsură.

Dar cum putem afla drumul cel drept care duce la unire, și — prin urmare — la puterea țării și la îndestularea poporului?

Tot Mareșalul ne-o spune, tot cumințenia sa ni-o arată.

„Dacă munciți cinstit (spunea Conducătorul Statului la 12 Septemvrie 1940), *dacă nu umblați după foloase personale sau de castă, dacă nu vă uitați cu ochi răzbunători în trecut, dacă întindem o mână frățească tuturor care sunt în stare să pună sufletul, priceperea, cinstea, munca și patriotismul lor în slujba patriei; dacă lăsăm ambițiile și păstrăm proporțiile; în sfârșit, dacă începeți să dați și tot sufletul, toată puterea și toată munca voastră în folosul țării noastre, vom reuși".*

Iată, dar, drumul. E drumul sufletului pus în slujba patriei, drumul priceperii și al cinstei, al muncii și patriotismului.

Să luptăm, să muncim, prin urmare, pentru Patrie și să fim cinstiți, și toată munca și toată puterea cinstei noastre să o punem, astăzi și totdeauna, în slujba neamului și a țării.

Acesta să fie crezul vieții noastre, îndemnul și nădejdea de mai bine.

„Unirea, iată fiorul care trebue să străbată în toți: copii, tineri, maturi și bătrâni. Fiindcă de puterea unirii noastre atârnă destinul nostru al tuturor".

Sunt tot cuvintele Mareșalului. Să le înscriem în partea cea mai bună a sufletului nostru și să le urmăm fără precupețire.

CINE BATJOCOREȘTE numele lui Dumnezeu?

Una dintre cele zece porunci ale legii noastre creștine este aceasta: *„să nu iai în deșert numele Domnului Dumnezeu"!* Adică: să nu batjocorești numele lui Dumnezeu!

Cine batjocorește numele lui Dumnezeu?

Il batjocorește acela care glumește sau râde când vorbește de Dumnezeu.

Il batjocorește mai ales acela care înjură de Dumnezeu, adică înjură pe Dumnezeu, sau grijania, sau biserica.

Negreșit că *„cele sfinte nu se spurcă"*, dar se spurcă și se pângărește și se sălbăticește sufletul celui ce înjură.

Sunt popoare civilizate care nici nu au în limba lor înjurătura de Dumnezeu sau de lucruri sfinte. Adică nici nu pot, nici nu știu că se poate înjura de Dumnezeu.

Iar creștini de ai noștri, întâi se roagă lui Dumnezeu, apoi îl înjură; sau: întâi îl înjură și apoi, peste câteva minute, se roagă!...

Este creștinesc acest lucru, sau este păgânesc?

Am văzut de curând într'un ziar, că în Germania, acum câțiva ani, un cetățean a fost pedepsit de judecători cu șase luni închisoare, pentrucă a adus injurii lui Dumnezeu. („Timpul" din 9 Septemvrie 1943).

Numele lui Dumnezeu îl batjocorește și *cel ce jură strâmb.*

Deci, cine este nevoit să fie martor în proces, să nu cumva să spună vreun cuvânt alături de adevăr, căci altfel face jurământ fals, strâmb, — pentru care pedeapsa lui Dumnezeu tot va veni.

La fel este și cel ce *calcă jurământul depus* sau nu și-l îndeplinește întocmai.

Ostașul a depus jurământ de credință.

Acela care nu-și face datoria de ostaș întreagă, sau nu execută ordinele, sau dezertează, — calcă jurământul de credință și săvârșește grozavul păcat de a se împotrivi voiei lui Dumnezeu și de a-i batjocori numele.

Să nu fie printre ostașii noștri niciunul dintre aceștia!!

Preot maior ILIE DELEANU

BISERICA DIN IVEŞTI

Din ziare am aflat că zilele trecute a fost sfinţită biserica monumentală din Iveşti-Tecuci. Ridicată prin strădania neîntreruptă şi contribuţia bănească a ofiţerilor şi trupei Diviziei I-a de Gardă, această casă a Domnului a fost redată credincioşilor Duminică, 19 Septemvrie, printr'o impunătoare ceremonie religioasă, oficiată de un sobor de preoţi, în frunte cu P. S. Episcopul Armatei, la care au luat parte câţiva miniştri, numeroşi ofiţeri şi soldaţi şi mii de săteni din satele vecine.

Ştirea aceasta, venită în vremurile sbuciumate de astăzi, când privirile noastre caută spre Cer cu nădejdi mereu sporite, desigur că a fost primită cu pioasă bucurie de toţi, ea dovedind că bravii noştri ostaşi, în lupta cu păgânii şi-au adâncit credinţa în Dumnezeu, ajutând la înălţări de sfinte lăcaşuri, spre deosebire de luptătorii bolşevici dărâmători de biserici.

Un deosebit răsunet a avut însă în sufletul meu această veste, asemenea unui glas strigat în afunduri de fântâni, deoarece, lângă biserica din Iveşti, îmi sunt îngropate multe amintiri dragi din trecutul îndepărtat.

Acum trei ani, după cutremurul cel mare, fiind deodată cuprins de un aprig dor, după locurile luminoase ale copilăriei, am coborît într'o bună zi în gara Iveşti. Târgul începe din dreptul gării şi îşi înşirue pe cele două laturi ale şoselei, dughenele şi casele până la biserică de unde se continuă cu un lanţ de sate până, hăt departe, spre Galaţi.

In dreptul bisericii, ochii îmi fură atraşi de o dureroasă privelişte. Locaşul sfânt al copilăriei mele fusese greu vătămat de cutremur. Numai vreo două odăi din casa parohială se mai ţineau în picioare, încolo numai jale şi păragină.

Un gând duios îmi apăru în minte: „Oare părintele Cristea o fi acasă?".

Il ştiam, cu trup şi suflet, legat de bisericuţa lui; mai ales, de când îi murise preoteasa şi feciorul, altarul îi era singura mângâiere. Desigur, distrugerea clădirii trebue să-l fi copleşit cu totul.

Cu sfiiciune am bătut la uşă.

— Intră, mi-a răspuns un glas dinăuntru.

— Sărut dreapta, taică părinte.

— Fii bine venit, fiule!

Sfinţia sa era tot aşa de voinic, cum îl ştiam din alte vremuri, doar părul şi barba erau ninse în întregime. Din felul cum mă privea, înţelesei că în loc de a se lăsa înfrânt de nenorocire, un foc tainic se redeşteptase în slujitorul lui Dumnezeu, arzând cu mare vâlvătaie.

— Hai să-ţi arăt biserica, îmi zise el, după ce isprăvi discuţia asupra cutremurului.

Condus de bătrânul preot, am putut să-mi dau seama de toate stricăciunile. O turlă era dărâmată, iar crăpăturile adânci dintre ziduri puneau vieaţa oamenilor în pericol.

— Singur altarul a rămas neatins. Vino să-l vezi, îmi spuse preotul.

Da, sfântul altar rămăsese ca prin minune neatins. Inăuntru mirosea a busuioc şi a tămâie. Firidele erau pline de cărţi, cu scoarţe afumate de vreme, iar pereţii plini de numeroase icoane străvechi, în aur şi argint; o adevărată comoară adunată de părintele Cristea, în cei 40 de ani de preoţie...

Cu glas de profet, Sfinţia sa grăi:

— Gândul meu pe astă lume nu este decât să revăd biserica în picioare. Nu-mi voiu cruţa nicio osteneală, voi bate la toate inimile creştine, la toate porţile celor avuţi şi nu mă îndoiesc că voiu reuşi. Dumnezeu ne va ajuta să înălţăm o nouă biserică, mai solidă şi mândră pentru lauda Lui.

O flacără cerească strălucea în ochii părintelui Cristea şi am înţeles atunci de ce credinţa adevărată poate muta munţii din loc.

Dela această întâlnire a trecut multă vreme până când în vara aceasta am avut prilej să trec din nou prin faţa porţii bisericii din Iveşti. Gândul preotului se îndeplinise mai mult decât visase. In locul vechei bisericuţe, se înălţa un măreţ lăcaş de rugăciune ce ar fi putut servi drept catedrală chiar unui oraş.

Am alergat într'un suflet la părintele Cristea:

—Cum ai făcut, taică părinte, minunăţia asta?

— Voia lui Dumnezeu, fiule şi ceasul cel bun care mi-a scos în cale pe alesul său, ostaşul Ţării şi al Crucii, ce era ursit să înfăptuiască lucrarea divină.

Şi în vorba lui molcomă, moldovenească, preotul îmi povesti cum, în drum spre front, a cantonat un răstimp în comună Divizia de Gardă.

— I-am spus durerea mea şi d-lui general Şova şi d-sa, după o clipă de gândire, mi-a răspuns hotărît:

— Părinte, noi, Divizia, vom ridica biserica.

Dumnezeu i-a ajutat să scape din luptele cu păgânii ca să-şi împlinească sfânta făgăduială. Iată ce monument a făcut.

Intr'adevăr, în ograda bisericii era o forfoteală de meşteri, aşa cum n'am mai pomenit. Camioane cu ţărani şi ostaşi aduceau mereu nisip şi pietriş, pentru a face ultimele alei ale parcului. In interiorul bisericii, pictorii veniţi dela Bucureşti, isprăveau de zor ultimele icoane. Pretutindeni se cunoştea stilul meşterului arhitect, care a ţinut să dea sfântului locaş şi tuturor lucrurilor dimprejur o înfăţişare unitară, de-o frumuseţe într'adevăr monumentală.

La plecare părintele Cristea a ţinut să-mi spue:

— In toamnă facem târnosirea bisericii. Să nu uiţi să vii.

Iată, toamna a venit, iar eu nu am putut să fiu la sfinţirea bisericii din târgul copilăriei mele.

Imi pare rău numai de un singur lucru: tare aş fi vrut să văd faţa bătrânului apostol în mijlocul soborului de preoţi. Desigur, în clipa sfinţirii sfântului locaş, soarele de toamnă va fi pus o strălucitoare cunună de raze pe bogatul păr alb al omului ce îşi văzuse împlinit gândul sfânt al vieţii lui.

I. VALERIAN

Scrisoare de pe front

Frate,

Chiar eri primit'am dela tine,
O carte, şi-ţi răspund la ea
Sunt sănătos şi-mi merge bine
Căci lupt să-mi apăr Ţara mea!

Imi scrii că ţi-este dor de mine,
Şi-ai vrea ca să mă'ntorc în sat,
Dar tu ştii, frate, ştii prea bine
Că lupta nu s'a terminat.

Căci mai avem o judecată
Cu duşmanii „de peste deal"...
Ne cheamă Ţara sfârtecată,
Ne cheamă fraţii din Ardeal.

Noi aşteptăm să vină rândul
Şi n'om uita pe aceşti fraţi,
Mereu, mereu, ne duce gândul,
Incolo, hăt! peste Carpaţi!

Nu duce grija mea, măi frate,
Ci dimpotrivă, ai mândria
Că fratele tău de departe
Işi face, mândru, datoria!.

Şi dacă Ţara ta te cheamă,
Să treci şi tu prin zile crunte,
Te sfătuiesc — şi ţine seamă —
Să vii în „Vânători de Munte".

Incheiu frăţeasca mea scrisoare,
Şi te doresc cu fruntea sus;
Şi ţine minte frăţioare:
— Eu voiu veni dinspre.... Apus!

Caporal DĂSCĂLESCU GH.

„Mica", temutul Stukas este pregătit pentru misiune.

Sburătorii noştri

Românii de pe toate întinsurile ţării au citit, cu adâncă mândrie şi emoţie, tabloul în care sunt înfăţişate victoriile obţinute de aviatorii noştri în cursul sângeroaselor lupte din Răsărit.

Acel tablou întocmit cu mare grije, în urma unei verificări severe făcută de comisia de control a omologărei avioanelor duşmane doborâte — cuprinde numai numele sburătorilor care au obţinut dela patru victorii în sus. Lucrările sunt, însă, în curs — aşa după cum arată relaţia oficială— şi pentru sburătorii ceilalţi, care şi-au expus vieaţa cu aceeaşi putere de jertfă şi cu acelaşi eroism în lupta de apărare a neamului şi Crucei.

Un sentiment de emoţie şi mândrie îţi înfioară sufletul când te gândeşti ce reprezintă toate acele victorii repurtate de aviatorii noştri, ca prezenţă de spirit, revărsare de energie, pricepere ostăşească, şi sacrificiu eroic.

Sburătorii noştri se simt bine acolo sus, adevăraţi prinţi ai aerului, sfredelind cu ochi de vulturi depărtările şi îngrozind pe duşman.

Toţi străinii care au văzut luptând pe aviatorii români, au recunoscut calităţile excepţionale

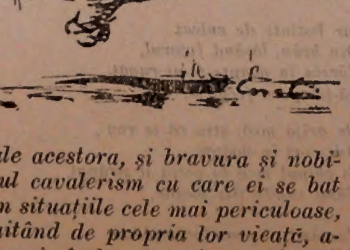

ale acestora, şi bravura şi nobilul cavalerism cu care ei se bat în situaţiile cele mai periculoase, uitând de propria lor vieaţă, atunci când sunt în joc marile interese ale patriei.

Aceste strălucite isbânzi aeriene au cu atât mai multă însemnătate cu cât, cele mai multe dintre ele, au fost câştigate împotriva unui duşman de douăzeci de ori mai numeros.

Iţi vine să crezi, citind amănuntele emoţionante ale victoriilor repurtate de aviatorii noştri, siliţi să lupte în condiţii de inferioritate ca număr, că puterea lor minunată vine în clipele hotărîtoare din înaltul cerului de unde se pogoară pe pământ dreptatea divină ce protejează pe ostaşii cauzelor sfinte.

VICTORIILE GRUPULUI VII VANATOARE

CPT. COMANDOR POPIŞTEANU

In focarele marei bătălii din răsărit, grupul român de aviaţie de vânătoare „Cpt. Comandor Popişteanu" este prezent în luptă şi contribue, prin acţiuni îndrăsneţe şi atacuri încununate de succes împotriva forţelor aeriene inamice, la uşurarea operaţiilor trupelor terestre româno-germane.

Format din sburători de elită, grupul român de vânătoare înscrie pagini de glorie în istoria aripilor şi războiului nostru sfânt, cucerind zi de zi victorii noi prin lupte crâncene împotriva unui inamic mai totdeauna numericeşte superior.

Grupul în care comandanţii de grup şi de escadrile au dat un eroic exemplu, prin jertfă supremă, cităm: cpt. comandor Popişteanu căpitanii: Radu, Gheorghian, Vasiliu, Manoliu; locot. Nicu Polizu, fără să mai vorbim de piloţii escadrilelor care s'au jertfit, întruneşte astăzi în rândurile sale pe sburătorii români cu cele mai multe victorii aeriene între care se numără şi cinci noui cavaleri ai Ordinului „Mihai Viteazul"

In urma unei severe verificări făcută de comisia de control a omologărilor avioanelor inamice, doborîte de piloţii acestui corp, s'a stabilit la 16 crt. următoarea clasificare, în ordinea victoriilor obţinute până în prezent de cei care au dela 4 victorii în sus, pentru ceilalţi lucrările de control fiind în curs:

Cpt. rez. av. Cantacuzino C., 23 sigure 11 prob., total 34; cpt. Şerbănescu Al., 17 sigure, 4 prob., total 21; of. echip. Milu Ioan, 13 sigure, 1 prob., total 14; adj. av. Muceanica Ioan, 13 sigure, 2 prob., total 15; adj. av. Vinca Tiberiu, adj. av. Lungulescu C., 12 sigure, 3 prob., total 15; sublocot. Dicezare, 11 sigure, 3 prob., total 14; lt. av. Greceanu Th., 8 sigure, 4 prob., total 12; lt. av. Polizu N., 8 sigure, total 8; adj. av. Mălăcescu Ioan, 8 sigure, total 8; cpt. av. Scurtu Dan, 7 sigure, total 7; adj. av. Chirvăsuţă Gh., 6 sigure, 5 prob., total 11; sublocot. av. Mureşanu Liviu, 6 sigure, 1 prob., total 7; cpt. av. Agarici Horia, 4 sigure 1 prob., total 5; adj. şef Burilianu Nic., 4 sigure, total 4; adj. stg. Ursache C., 4 sigure total 4; adj. stg. Florea Iordache, 4 sigure, total 4.

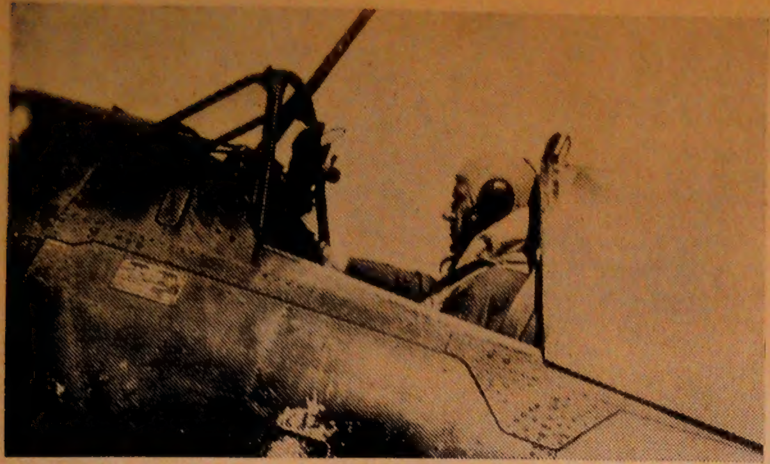

Un pilot român al unui avion de vânătoare, înainte de a-și lua sborul

Sunt aceiași

Sunt aceiași, cei plecați acum doi ani spre Bucovina, ca să străbată toată Ucraina și ca apoi să răzbească până în îndepărtata Crimee. Sunt cei dela Capela, cei dela Sevastopol, cei pe care azi îi vezi mărșăluind pe șoselele Cubanului. Coloanele lor încete dar sigure, ridică nori de praf pe drumurile Capului de Pod, pe întinsul acelei stepe cu dulci coline de unde se zăresc în depărtări lanțurile munților. Cu basca așezată în față ca să-i apere de arșița soarelui, trec Vânătorii, la fel cum i-am văzut și la Nalcic și peste tot unde și-au dat tributul de sânge pentru un ideal neclintit.

Spre seară au ajuns. Au venit să schimbe alți camarazi de mult încleștați pe poziții. Tabloul înconjurător se aseamănă cu cel al Bucegilor pe la Sinaia de unde sunt ei, cu singura diferență că la picioarele munților sclipește marea și lângă ea zace un port fumegând

Schimbul se făcu în liniște toată noaptea. Cei proaspeți sosiți, după ce luară în primire poziția, puseră pentru un moment capul jos ca să se odihnească.

Odată cu zorile, liniștea în care erau cufundați munții încetă ca prin minune. Șuerăturile obuzelor și trăznetul copacilor rupți se împreunau cu bufniturile surde de brandt și cu țăcănitul enervat și necontenit al armelor automate, pe întreg sectorul. Bucăți de pomi și bulgări de pământ săreau în sus până peste crăngile celor mai înalți brazi, ca să cază în șanțuri și peste acoperișul cazematelor. Aceste bunkere făcute cu bolovani cimentați și cu trunchiuri întregi de copaci, erau însă rezistente și înăuntru Vânătorii ședeau neclintiți la crenele, cu degetele pe trăgaciu. Trecuseră și prin clipe mai grele, așa că acest dans al morții n'avea nimic nou pentru ei.

Trecuse un sfert de oră, o jumătate, soarele se înălțase din mare într'o roșeață de incendiu, revărsând razele sale printre văi, fără ca intensitatea bombardamentului să scadă. Din contră, creștea. Un zgomot de iad începu să se audă, alte trozniturі se repetau în serie. Era Katiușa ce-și vărsa focul pe vechii ei prieteni.

Nu trecu mult și printre locurile libere din fosta linie de rețele distrusă, începură să apară căștile cu steaua în cinci colțuri. Val după val vor fi secerați de răpăitul mitralierelor noastre și de barajul artileriei ce își încrucișa obuzele cu vrăjmașul. Intr'un moment dat pe o vale ascunsă printre munți, se produse o spărtură prin care se infiltrau ca să cadă în spatele primei linii ce continua lupta. Situația trebuia restabilită

Companiile căpitanilor Fonea și Velicu țâșniră la contra atac. Din groapă în groapă, cu grenade de mână, Vânătorii se înhăitară la una din cele mai crâncene ciocniri. Incurajându-și oamenii, sublocot. State Aureliu, rănit la Sevastopol și fugit din spital ca să se înapoieze la unitate, cu o armă automată în mână și cu o grenadă în alta, lupta ca un simplu comandant de grup. Bravul ofițer cade rănit, dar refuză evacuarea. La dreapta sa, caporalul Arghiriade, comandantul unei grupe, susținea înaintarea. Lupta devenea din ce în ce mai aprigă, uneori corp la corp, prin gropi și printre copacii încă rămași în picioare.

In sfârșit, rușii își dau seama de inutilitatea efortului întreprins și încet, încet, începură să dea înapoi. La amiază totul se liniști și odată cu masa se distribui și poșta. Unul dintre fericiți era Arghiriade ce avusese o zi bună. După ce ceti epistola, își chemă camarazii și le zise râzând:

„Fraților, iată-mă și proprietarul a 4 avioane. îmi scrie nevastă-mea că la noi la Câmpina au căzut chiar pe locul meu 4 cetăți sburătoare. Să îndrăsnească să mai vină și altădată.

Plot. t. r. BRĂTESCU DAN

Scrisoare mamei

De vorbă'n prag cu tine stând
Când am plecat la luptă,
Văzui o lacrimă curgând
Incet pe fața-ți suptă.

Tu mâna slabă ți-ai întins
Cercând a mă reține,
Iar gândul tot ți l-ai desprins
Și l-ai trimis cu mine.

Iar când în colț din mers am vrut,
Spre tine a lua seamă,
Un semn cu mâna ți-am făcut.
— N'ai nicio grijă, mamă.

Și-am dispărut, în urma mea,
Deasupra policioarei,
Firava-ți mână aprindea
O candelă Fecioarei.

Iar înainte de culcat
Din brâu, lăsând fuiorul,
Târziu în noapte te-ai rugat
Să-ți apere feciorul.

De grija mea, știu că te rogi,
Adeseori în noapte,
Și chipul meu la piept îl strângi,
Când rugile ți-s șoapte.

Crezând că poate'ntâmplător
Afla-vei de-a mea soartă,
Tu pasul ți-l îndrepți ușor
De-atâtea ori spre poartă.

Așa te văd mereu acum
Când prins în bătălie,
Credinței noastre îi fac drum
Și cinste mamă, ție.

Dar n'aștepta de mine vești
Că Domnul nu mă lasă.
La datorie simți că ești,
Cât zece de acasă.

Soldat t. r. MATEI ROȘCULEȚ

Un american povestește
SURPRIZA DELA PLOIEȘTI

Săptămânalul german „Das Reich", în numărul său din 29 August, publică o povestire a unuia din aviatorii americani care au luat parte la bombardarea zonei noastre petrolifere. Redăm acest interesant articol:

Ploieștii au să ne fie învățătură de minte!

Intorcând mirat capul, ofițerul român privește spre pilotul american, grav rănit, pe care nu-l mai credea în stare să vorbească.

Străfulgerat parcă de-o amintire, americanul își încordează trupul; privirea lui, până atunci imobilă și indiferentă, se îndreaptă cu o expresie de necaz spre pădurea de sonde, de coșuri de fabrică, spre lanurile de porumb și spre viile ce se întind cât vezi cu ochii în jurul Ploieștilor.

— Nouă ni se spusese altfel, cu totul altfel, oftează americanul. Ni se spusese că raidul va fi numai un antrenament de sbor la mare distanță, nimic mai mult, că nu vom întâmpina nici urmă de apărare antiaeriană și de aviatori de vânătoare germani sau români.

Sublocotenentul american pilotase un bombardier quadrimotor.

— Nu atinsesem nici pe departe ținta, când ne-am dat seama, zice el.

— Din norii negri-albaștri, care întunecau soarele peste bombardierele noastre, se năpustise deodată o puternică escadrilă de aparate de vânătoare asupra grupei de 40 de „Liberatori". A fost prima noastră surpriză. Bombardierele începuseră să tragă. Dar vânătorii germani și români, pe care-i puteam recunoaște după insigne, sburau unii lângă alții și nu se lăsau intimidați de loc. Se apropiaseră atât de mult, încât la distingeam trăsăturile feței, și se năpustiseră ca niște săgeți trase din arcuri asupra noastră. Atacau de două, de trei, ba chiar de patru și de cinci ori, până își vedeau adversarul răpus.

După primul contact, echipagiile noastre își numărau răniții. Mulți din noi își pierduseră capul la apariția neașteptată a inamicului.

— Aveam sentimentul că peste câteva clipe avea să se'ntâmple o mare grozăvie. Bombardierele se prăbușeau în flăcări și explodau în văzduh. Mai nimeni nu se putea salva cu parașuta. Era o priveliște înfiorătoare pentru mine, căci eu cunoșteam aproape fiecare aparat și pe băieții noștri — câte 10 de fiecare.

Sublocotenentul american avusese noroc. Izbutise să-și desprindă aparatul de grupa de Liberatori urmărită de aproape de noi. Urmărise minut cu minut luptele dramatice dintre cele două tabere: opt bombardiere sburând unele lângă altele, fură atacate deodată de un singur aparat de vânătoare român, care nimeri unul din ele dela prima lovitură, prăbușindu-l la pământ; românul se pregătea să tragă a doua oară, când se năpusti de sus un „Liberator", nu în sbor vertical, ci dintr'o poziție care i-ar fi permis să-l doboare. Dar un aviator german care observase probabil situația, se aruncă cu viteză maximă asupra bombardierului american și-l aprinse. (Vânătorul român era aviatorul călit în numeroase lupte aeriene, căpitanul Marin Ghica. In răsărit salvase, dindărătul liniilor dușmane, un aviator german doborît de ruși. Câteva clipe după lupta aeriană descrisă acum de american, căpitanul Ghica și-a găsit un sfârșit eroic).

Americanul izbutise între timp să se apropie mai mult de orașul Ploiești. Sbura la 20 de metri înălțime, folosindu-se de orice ridicătură de pământ. Totuși, aparatul său primise lovituri grele, iar pilotul secund zăcea lângă el cu pântecele sfâșiat de gloanțe. Incercă să-și oprească motoarele, voind să surprindă măcar apărarea antiaeriană.

— Dar și de astă dată surpriza a fost de partea noastră, continuă el. Din lanurile de porumb și din nenumărate guri de tun ne-au întâmpinat adevărate jerbe de foc. Aveam acum noi răniți. Minut cu minut vedeam bombardierele noastre transformându-se în sicrie sburătoare, care explodau la pământ, împreună cu încărcătura lor de bombe.

Ordinul era să atacăm inamicul în sbor razant și să împiedecăm, cu toate tunurile și mitralierele, orice încercare de apărare inamică. Liberotarul quadrimotor este înarmat cu 10 mitraliere și două tunuri. Comandantul escadrilei și-a plătit însă scump optimismul. Prima lovitură trasă dintr'un tun ușor antiaerian i-a sfâșiat, în aer, bombardierul.

Sublocotenentul rămăsese decis să străbată totuși până la rafinăriile din Ploiești, când în fața ochilor lui își găsi sfârșitul, în puține secunde, și un bombardier „Dry Martini", care venea la vreo 100 de metri în urma altui „Liberator. Acesta aruncase o bombă de 1.000 kg (cu aprindere întârziată) asupra unei baterii antiaeriene și ataca acum tunarii cu armele de bord. Bomba căzuse lângă un tun antiaerian iar tunarul fusese ucis de un glonte. Pentru câteva secunde tunul tăcuse. Imediat sărise însă să-i ia locul un camarad, care izbuti să doboare aparatul „Dry Martini" ce venea din urmă. (Erau tunarii unei baterii ușoare antiaeriene românești care luptase și în Crimeea și la Mius contra multor obiective din aer și de pe pământ. Luaseră parte la nimicirea a peste 1.200 avioane dușmane și a numeroase tancuri, trecute până în vara aceasta la activul unităților aeriene și bateriilor antiaeriene românești).

— N'am mai ajuns la Ploiești — continuă prizonierul. Noi eram convinși că vom reuși fără trudă să lovim din greu cel mai important dintre obiectivele inamice. In 17 minute speranța noastră s'a spulberat. Ar fi fost o adevărată nebunie să ne căutăm o moarte sigură în barajul tot mai des al focului antiaerian, fără a ne nimeri măcar ținta. (Numai în spațiul din jurul Ploieștilor apărarea antiaeriană germano-română a doborît 32 de bombardiere americane)

Am încercat deci să-mi salvez cel puțin răniții, dar n'am mai putut face nici atâta. Vânătorii inamici ne sileau la luptă ori de câte ori voiam să ne desprindem de ei. Virasem în direcția întoarcerii și mă înălțasem la 300 de metri, când deodată un vânător dușman se repezi din înaltul cerului asupra noastră. L-am respins, dar el se întoarse de patru ori din diferite direcții. La al cincilea atac, când nu mai aveam decât un singur trăgător de bord în stare de luptă, am nimerit și eu în aparatul românesc. Din motor îi țâșniră flăcări, care-i învăluiră apoi tot aparatul. Aviatorul nu sări însă, deși ar fi putut-o face, își asvârli aparatul prefăcut în făclie în corpul bombardierului nostru, iar eu mă putui salva sărind cu parașuta. (Vânătorul român era sublocotenentul Carol Anastasescu).

De ce știrea tainică ce ți se șoptește acum la ureche ar fi mai serioasă ca cea pe care ai auzit-o acum o săptămână sau acum o lună, și pe care realitatea a desmințit-o atât de categoric?

Sergentul Tănase Emilian din Vânătorii de Munte

Trecuse aproape o jumătate de an de când vitezele noastre armate asediase Sevastopolul, cetatea blestemată dela țărmul Mării Negre. Ostașii români înfruntase toate urgiile vremii, fără să crâcnească: asprimea zilelor de Februarie, cu geruri cumplite, ploile reci și nesfârșite de Martie, vânturile lui Aprilie cu amăgitoare pâlpâiri de soare pe întinsul cerului înegurat...

Au trecut apoi zilele și nopțile pline de farmec ale lunii Mai și asaltul hotărîtor nu pornise încă. Incepuse luna Iunie. Sergentul Tănase Emilian, fiu al plaiurilor făgărășene, erou fără pereche — distins în luptele dela 26 Februarie 1942, decorat cu „Virtutea Militară" și „Crucea de Fier", — stătea în bârlogul lui dela postul de comandă al plotonului I dintr'o companie de Vânători de Munte, care apăra înălțimea „Fortul".

Adăpostul lui era cuibărit tocmai sus pe creastă, în punctul cel mai înaintat, printre tufișuri închircite de mărăcini, ascuns într'un mușuroi de pământ, în care nu puteai bănui că încape un om. Acolo, lângă cablul telefonic, Sergentul Tănase Emilian stătea de veghe, clipă de clipă, dârz și neînfricat, parcă cioplit în stâncă, cu ochi pătrunzători, cu hotărîrea întipărită pe chipul lui bărbătesc, împodobit cu o mustăcioară neagră ca pana corbului.

Singur, cu gândurile lui, în liniștea vicleană care stăpânea înălțimile, își făcea datoria cu prisosință, în așteptarea clipei celei mari, când avea să se prăvale, cu ai lui, spre cetatea din față. Ajunsese să se sature de atâta așteptare și ardea de nerăbdarea de-a porni din nou la luptă grea și vitejească.

Și ziua cea mare a sosit în zorile dimineței de 7 Iunie 1942, când cerul se ivise senin sub soarele fierbinte, au început deodată să se cutremure înălțimile și să huiască văile.

Venise, însfârșit, ordinul de a se sfărâma rezistențele bolșevice, care împiedicase atâta timp intrarea ostașilor noștri, în cetatea pe care o vedeau, din depărtare, în fiecare zi, de luni întregi.

Tocmai în după amiaza acelei zile, când soarele ardea mai fierbinte ca niciodată, a primit și plotonul I din compania aceea de Vânători de Munte, ordinul să pornească spre șanțurile inamice, care stăteau cu crenelele sfidătoare abia la 150 metri depărtare, de după numeroase rețele de sârmă ghimpată și câmpuri de mine.

Artileria își făcuse datoria, brandturile răscolise de zor poziția din față, pionierii făcuse spărtura necesară și coridorul de trecere.

Când s'a dat semnalul, sergentul Tănase Emilian a mai aruncat un ultim îndemn și s'a avântat, săgeată, dincolo de șanț, peste întinderea de pământ peste care, timp de luni de zile, nu cutezase să treacă decât pasările cerului. Focul dușman s'a deslănțuit potop, de pe „Căpățâna de Zahăr", de pe „Dealul Capelei" și de peste tot de unde dușmanul putea trage nestingherit asupra cutezătorilor ostași români.

Clipa era grea. Era un sgomot asurzitor și-o grindină de foc fără asemănare. Bolșevicii știau că Românii, odată porniți, nu mai dau înapoi! De aceea se îndârjiseră în apărare cu ultima sforțare a desnădejdei.

Sergentul Tănase Emilian, era mereu în fruntea grupei, înflăcărat, curajos și neobosit. Oamenii lui îl urmează, îl ajungeau, i se aliniau, îi urmăreau semnele, îi ascultau îndemnurile. Toți se uitau la el cu încredere, ca la un părinte, și știau că urmându-l, vor răzbate și vor învinge!.

Și potopul de foc și de moarte se întețea din ce în ce. Când au întâlnit o ridicătură de pământ, s'au trântit jos, și-au adunat puterile, apoi, în urale, au pornit din nou, mai hotărîți. Se strângeau mereu mai mulți, mai îndârjiți, mai vijelioși.

Dar, după câtva timp, rândurile începură să se rărească. Jertfele copiilor aleși ai Patriei se înmulțeau pentru izbândă.

Sergentul Tănase Emilian, deslănțuit ca o furtună, și-a simțit și el brațul săgetat de o durere cruntă. Nu s'a lăsat totuși. S'a aruncat din nou înainte. Dar abia a mai făcut câțiva pași și s'a înclinat ca sub o povară grea, a căzut în genunchi și s'a așternut pământului. Acolo, lângă cuta de pământ, unde i s'a frânt zborul lui de vultur îndrăzneț, a încercat, cu ultimele puteri, să-și panseze rana. Rana era însă prea mare — și tocmai sub brațul drept — astfel că s'a chinuit neputincios să și-o lege. Resemnat, a asteptat să-i vină ajutoare. Brancardierii nu pteau veni însă până la căderea serii ca să-și adune răniții. Plotonul răzbise în șanțurile inamice și se dădeau lupte de grenade.

Pe drumul pe unde venise el, cu ai lui, nu se mai putea face nicio mișcare: inamicul căuta prin foc nespus de puternic să împiedece aducerea întăririlor.

Cu ochii la cer, istovit cu fiecare clipă, Sergentul Tănase Emilian a rămas pironit locului, ascultând din depărtare svonul luptei, fericit că ai lui pășeau voinicește tot înainte, pe drum de glorie și de izbândă.

Târziu, când brancardierii au putut răzbate până la el, protejați de întunericul nopții, l-au mai găsit abia răsuflând. Cu tot ajutorul dat la postul de prim ajutor, până la ambulanță n'a mai ajuns decât corpul fără suflet al eroului Sergent Tănase Emilian, care își făcuse datoria până la capăt, înscriindu-se cu cinste în cartea de aur a sfinților mucenici ai poruncilor strămoșești și ai Neamului românesc.

MATEI GHIMBĂȘANU

INAMICUL E VICLEAN

TU ÎNSĂ ÎL CUNOȘTI – NU TE ATINGE DE OBIECTELE GĂSITE ÎN DRUM

Către privighetoare

Verde foaie de cicoare,
Gingașe privighetoare,
Preoteasa zorilor,
Mângâierea florilor,
Lasă cântecul din strune
Pentru zilele mai bune,
Că nu-i vreme de cântat,
Cât sunt răni de răzbunat.

Ci-ți îndreaptă zborul tău
Către cer, la Dumnezeu
Și te roagă zi și seară
Să ne'nvie codrul iară;
Să dea glas potecilor,
Arme tari voinicilor,
Și cu dânșii să doinească
Doină nouă vitejească.

I. U. SORICU.

Antiaeriana română pe frontul din Cuban.

Din „raiul bolșevic"

Intr'o țară cu întinse culturi de cereale și cu tot atâtea câmpii care rămân nelucrate, găsim totuși oameni de toate soiurile și vârstele care întind mâna la colțuri de drum, cerșind o bucată de pâine sau o... „capeică", Nu există piață ori răscruce de sat și nu există loc de trecere, în care să nu întâlnești flămânzi, orbi, șchiopi, bolnavi, degenerați fizic și mintal debili și anormali, care cu vocea sau cu diferite instrumente scoase din uz îngână cântece triste.... ca tristețea fără margini ce s'a abătut peste capul acestui popor.

Și... jelania acestor cântece, — care adeseori nu sunt decât o povestire a vieții lor de mizerie, — este plină de exclamări biblice și încadrată cu mari cruci și metanii, care se fac până la pământ ca o pocăință a celor ce încep să caute iarăși pe Dumnezeu. Cu ochii închiși și pierduți în nemărginire, ori cu ei pironiți în pământ, vrând poate să zărească în întunericul mormântului, rezemați de ziduri, legănându-se unii de alții, sau ghemuiți, pe pământ, vezi peste tot mâini întinse, șepci zoioase puse cu deschizătura în sus, ori farfurii sau alte vase ruinate, în care acești desmoșteniți așteaptă să le pice o „rublă" o coaje de pâine sau câteva fructe. Și nu vezi numai câte unul izolat, ci... doi, trei sau mai mulți, formând adevărate duete sau coruri ale mizeriei și foametei. Adeseaori întâlnești chiar bărbat și soție, plimbându-și tristețea și amarul vieții lor. In afară de aceștia, există apoi alți cerșetori, de toate vârstele și categoriile, care — deși sănătoși — umblă totuși pe stradă, agățându-se de toți cei ce cred că ar putea să le dea ceva din prisosul lor.

Toată lumea cerșește, fără deosebire de sex sau de vârstă. Te acostează în stradă, ți se pun în cale și se țin scaiu, încât nu poți să treci fără a da ceva din puținul pe care-l ai. E foarte riscant apoi, să cumperi ceva fructe sau alte alimente: o droae de copii, bărbați și femei se îngrămădesc, făcând cerc în jurul tău, și-ți cer fiecare partea!... Te trag de mânecă, se vâră în tine, te împiedeci de ei, încât adeseaori, mai degrabă arunci pachetul jos și pleci mai departe, mulțumit că ai scăpat de această înghesuială și această repetare continuă:.... „Daite minea pan... Daite minea pan...". (Dă-mi și mie domnule).

Trebue să amintesc că nici această situație nu e adusă de războiu, întru cât nu războiul a adus cu el atâția degenerați și cretini, atâția schilozi și orbi câți se întâlnesc azi pe tot întinsul Rusiei, în care n'am văzut un azil sau un sistem oarecare de asistență pentru acești nenorociți. E vădit deci că aceasta era o situație de fapt pe care armatele creștine au găsit-o aici și pe care au căutat s'a ușureze în măsura posibilității, prin înființarea atâtor cămine și cantine pentru acești nevoiași.

Toată lumea știe acum că populația rusă nu beneficia în niciun fel de produsele pământului și toți știu de asemeni că bolnavii sau neputincioșii erau excluși dela porția colhozului. Pentru cel ce nu putea munci, trebue ca să presteze un altul din familie munca, dacă putea și dacă vrea ca să-l hrănească și pe acesta.

Iar cei ce nu aveau pe nimeni care să muncească pentru ei, nu le rămânea decât.. pribegia cu mâna întinsă și vieața amară a cerșetoriei. Iată de ce întâlnim aci atâtea ființe nenorocite care-și târâie necazul, urmărindu-te peste tot ca niște umbre ale unor cadavre înmormântate de mult.

Sublocot. rez. D. BUNESCU

SVONURILE

Am trăit doi ani și trei luni de lupte și victorii.

Viteaza noastră armată a fost în tot acest timp, suprema noastră mândrie, mai ales după ce vrăjmașul încercase să ne desonoreze și să ne calce în picioare drepturile noastre strămoșești. Armata noastră, care dela Prut, decând primul foc al răzbunării a fost tras și până aproape de malurile fluviului Volga, a înscris în istoria războaielor pagini de nepieritoare glorie, ne-a ridicat iarăși prestigiul, știind să dea lovituri necruțătoare dușmanului.

Nu mică ne-a fost mirarea și indignarea, când odată cu veștile bruttoare ce le primeam și care ne umplea sufletul de mândrie românească, ne veneau la ureche tot felul de svonuri mincinoase, care nu aveau alt scop decât să spulbere încrederea poporului în puterea armatei și în victorie. Cât au fost de lașe aceste uneltiri vrăjmașe s'a văzut deseori, căci nimic nu s'a adeverit din ce a circulat. Orice bun român, care își iubește țara atât de greu încercată în decursul veacurilor și care are o conștiință adevarată, nu poate niciodată să-și plece urechea la asemenea noutăți „din sursă sigură", care nu sunt decât minciuni din partea inamicului. Datoria fiecărui bun român, mai ales acum când țara se găsește aproape în întregime în adevăratele ei hotare, este de a arăta aceeași nesdruncinată încredere în forța armatelor noastre, care ne-au readus liniștea și libertatea și care a pornit la luptă, jertfindu-se cu acea dărnicie de legendă.

Nu cred, de asemenea, că poate exista un bun român care să nu-i producă scârbă asemenea svonuri, oridecâteori sunt puse în circulație de agenți inamici sau de cei străini de sentimentele țării, care-i adăpostește.

Și-atunci ?... Nu vă plecați urechea. Spulberați cu cea mai mare nepăsare și indignare asemenea procedee inamice. Incredere și iar încredere în conducere și în armata țării, care ne va aduce victoria finală.

CONST. SALCIA

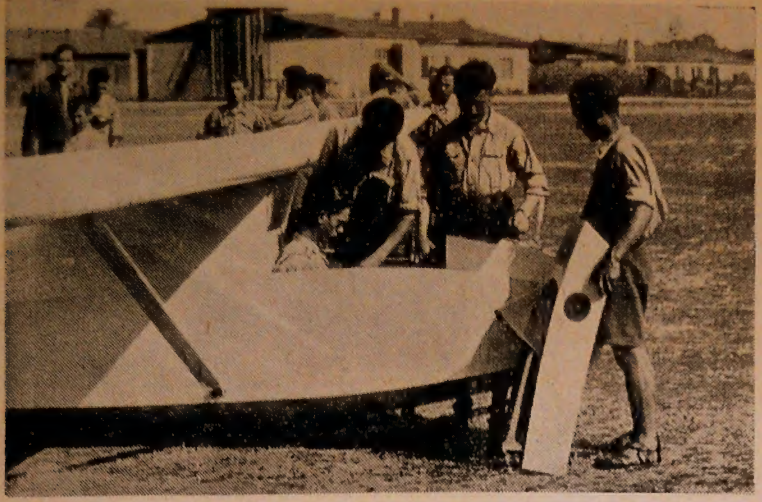

La școalele de sbor fără motor, tinerii planoriști se pregătesc de zbor

In laboratorul unui grup de bombardament

Norocosul care aterizează în zorii dimineții însorite pe aerodromul grupului de bombardament în picaj, așezat undeva departe, pe creasta unui deal din nestrunita pustă rusească, va rămâne uimit de îndată ce va atinge pământul cu piciorul.

Punctul-locul de unde decolează avioanele-observatorii, telegrafiștii, mitraliorii, mecanicii, mânuitorii de bombe, armurierii, parcul mult temutelor „88"-turi, bimotoarele neastâmpărate ce au băgat groaza în dușmani, terenul de sporturi, — hotelul — și cazinoul, toate, prin multiplictatea și varietatea acțiunei, umple sufletul de încredere și injectează în întreaga ființă a românului mândrie și prestanță.

Iată punctul. — Un fanion, un starter, un instructor german cu ochii lui albaștri, dar ageri ca și de vultur, prinși de adâncul cerului și, alături de el, un ciorchine de piloți români, pe pieptul cărora zâmbește ca o floare Virtutea Aeronautică și Crucea de Fier, mărturia faptelor de arme. Tineri ca și mugurii primăverii, bătrâni însă în victorii ca și vitejia legendară a strămoșilor, cu sufletele senine ca și seninul zării și veseli ca isvoarele repezi ale Carpaților, toți cântă, râd într'o voie bună exemplară.

Din cer, ca un bolid, vine la aterisaj un „88" — Viteza lui te pune în încurcătură. Te întrebi cu teamă când vezi că se apropie vertiginos, ce are de gând să facă? Parcă îți vine să închizi. ochii. Vijelioasa pasăre însă, strunită de o mână sigură, se domolește și se așterne ușoară ca un fulg pe fundul ierbii.

— „Pâine cu unt", se aude din „punct", calificativul dat aterisajului de către unul din bieții care, simțindu-se obligat să-și traducă expresia instructorului german, adaugă: „Buterbrot".

— Nein! Răspunse instructorul german, „Es War eine eierlandung".

— Ce-a zis întreabă altul?

— Cică a fost un aterisaj cu ouă — râd cu toții, ca apoi să se audă o reclamă de radio adaptată la sbor și adresată celui ce urmează: „aleargă neapărat, aleargă neapărat, du-te, du-te la schimbat".

„Punctul" este izvorul așilor, al bancurilor, plaja de toate zilele și încrederea echipajului.

Iată însă că „punctul" se scoală și în zorii dimineței se aliniază, împarte sfaturi, mici dojane, găsind pentru fiecare câte o glumă.

— Wer ist es? Intreabă starterul pe un pilot.

— Unsere comandant, răspunse acesta, jumătate nemțește, jumătate românește. Și urmându-l pe noul venit în matinala și continua inspecție, poți cu ușurință vizita întregul laborator.

Iată observatorii, aplecați peste hărți cu echere și raportoare, ceea ce au la activul lor nenumărate gări, coloane, poduri și baterii distruse, se inițiază în noua tactică a picajului, alături de instructorul german care, într'o perfectă atmosferă de camaraderie, le împarte cu bunăvoință sfaturi din experiența nenumăratelor lui misiuni.

Găsești aici pe Jean Rădulescu, Georgescu, Marinescu, toți trei cavaleri ai ordinului „Virtutea Aeronautică", pe Ștefănescu-Călugărul din vechiul schit și alții pe al căror piept sobra dar binemeritata Cruce de Fier clasa I-a face cinste grupului și aviației întregi.

Intr'un colț de aerodrom, mitraliorii, credincioșii apărători ai echipajului, jonglează cu montarea și demontarea mitrailerelor. Acești țărani care până mai ieri țineau coarnele plugului, după se s'au oțelit astăzi în luptele pentru desrobirea cerului basarabean, și s'au impus la Odessa, Sevastopol, Crimeia și Stalingrad, cu zâmbetul pe buze și încredere în ochii lor ageri, sunt gata să înfrunte și să pedepsească dușmanii pentru a putea contribui din plin la noua orânduire Europeană.

Rotindu-și ochii, lângă un hangar, te întrebi mirat ce înseamnă ciorchinii de oameni ce s'au adunat ca albinele la roi pe avioane. Apropiindu-te îți dai seama numai decât că sunt mecanicii, armurierii și mânuitorii de bombe, anonimii eroi care contribue cu un procentaj lăudabil la reușita misiunei.

Din prima clipă te miră iuțeala și precizia lucrului. Acești flăcăi, doar cu câteva clase primare, prin râvna și dragostea depusă, au ajuns să mulțumească din plin pe inginerii instructori.

Soarele s'a înălțat sus de tot. Prin aer se adulmecă un miros de slănină prăjită însoțită parcă de o „fasolică" gustoasă. Pâlcuri, pâlcuri, în mers cadențat, făcând să răsune văzduhul rusesc de cântece românești, ca din excursie, băieții se îndreaptă către masă. Din sbor prinzi marșul grupului:

Zările ne chiamă
Spre aripi noi de oțel,
Cerul ne îndeamnă
Să ne-avântăm către el.

Un soldat în alb, ca un chirurg ce intră în sala de operație, prezintă comandantului proba de mâncare. Dacă n'ar trebui să stea la masă cu băieții ar mânca-o toată, așa-i de gustoasă.

Cazinoul își deschide larg ușile. Patronul, Gică Mangăru, — artistul de cinema — zâmbește satisfăcut: astăzi clientela va fi mulțumită. Gălăgioși, veseli și cu foamea omului sănătos, băieții își iau locurile la mese.

— „Felul 1, felul 2, felul 3" — e strigătul ce se aude de pretutindeni și care se amestecă apoi cu muzica lui Predescu ieșită dintr'un colț ce face continuu legătura cu cei de acasă. Pentru liniștea lor, pentru liniștea tuturor, aici departe, laboratorul grupului funcționează ca un cronometru.

D. B. C.

In memoria căpitanului Dumitru Nedelea

Când, la inceputul lunii Iunie, am primit ordinul de a relua firul legendarelor victorii din prima parte a campaniei contra puhoiului rusesc, având acum drept țintă Cubanul, căpitanul Dumitru Nedelea plecă în concediu.

Era'n amurg, marea în volbură și zarea însângerată. Uruitul chesoanelor se auzeau surd, biruit de cadența năpraznică a pașilor.

Căpitanul Dumitru Nedelea s'a oprit la răscruce; câtorva le-a întins camaraderește mâna; tuturor ne-a spus:

„Cerul vă ocrotească vieața! Peste o lună, când m'oiu reîntoarce, să vă găsesc tot sănătoși și încrezători în destinul măreț al neamului".

Cu anafura urării sale în suflet, cu luceafărul victoriei drept călăuză, coloana a continuat să despice întinsul fără hotar al stepei.

De atunci, zilele s'au scurs aproape neștiute Cuprinși — la început — de grija instalării pe linia de foc a „capului de pod", ș'apoi de pânda mereu trează a dușmanului; pentru noi caerul vremii își pierduse însemnătatea. Din tot acest răstimp, o dată s'a înscris totuși, cu semne de pară, în mintea noatră: ziua când sublocotenentul Dorel Dobreanu ne-a cetit, cuprins de emoție, finalul scrisorii pe care el ne-o hărăzise: „Aici, departe de voi, scria căpitanul Nedelea, țara îmi pare pustie. Eu nu am ce căuta printre oamenii de aici. Locul meu este alături de voi. Apropierea revederii dă gândului aripi".

Și'ntr'o zi cu cer înviforat de obuze și codru ciugulit de gloanțe, vornicii bucuriei au vestit companiei întregi:

„S'a reintors d-l căpitan!".

A revenit cu albăstrelele încrederii în priviri și sfatul prietenesc pe buze. Părea atât de pregătit pentru cele mai îndrăznețe fapte de arme, încât aveai impresia c'ar fi în stare să desferece până și porțile iadului. Ș'atunci, privindu-l îndelung, ne-am dat seama în ce măsură se pătrunsese el însuși de adevărul vorbelor adresate nouă altădată: „Sunt momente în vieața noastră, când omul cel mai vrednic trebue să reteze capetele de balaur ale necazurilor. Pentrucă, mai presus de noi, stau interesele neamului, neam de plăieși neînfricați".

Dar războiul este necruțător; pentru câștigarea lui, a cerut și va pretinde în totdeauna jertfa aleșilor oștirii. Spirit de voință dârză, părinte pentru soldați, însă urgie pentru inamic, căpitanul Nedelea Dumitru a căzut la datorie.

Crucea înfiptă pe înălțimile dela Werchne Bakanskaja îi poartă doar gradul, numele și data morții: 30 Iunie 1943.

Dar, dela moartea lui, noi, cei rămași să-l răzbunăm, ne-am sporit înverșunarea și credința în viitorul de dreptate al eroicei noastre țări. Și tot de atunci, împletim zilnic, în rugăciunile noastre, epitaful săpat în piatra monumentului comemorativ al bravilor răpuși lângă Stary Krim: „Eroii au răposat și noi luptăm ca să împlinim lozinca: „Totul pentru România".

Elev serg. I. PERVAIN

SUBLOCOTENENTUL EUGEN NEGULESCU

Cine din camarazii din al 10-lea de transmisiuni nu l-a cunoscut pe Dudu, pe moșnegutul nostru, cum în glumă și de drag îi ziceam noi, și care dintre noi nu-l iubea?

Nu era nimeni din batalion sa nu-l fi cunoscut, să nu-l fi iubit, pentrucă era cel mai drăguț camarad, cu suflet nobil, și muncitor ca nimeni altul Conducea de luni de zile adjutantura lui 10, și dacă l-ai fi întrebat la miezul nopții ceva în legătură cu serviciul, îți răspundea precis și-ți scotea ordinul din o mie altele dacă era nevoie.

Tot la fel puteai să fi tăiat bucățele din el și nu ar fi spus o vorbă mai mult decât îi era îngăduit de conștiința de militar desăvârșit. Când am intrat în acțiune în Kuban, era vesel, râdea, glumea, ne întâmpina pe fiecare cu o vorbă ce îți descreția fruntea și ne făcea și pe noi să răspundem cu hazuri și să muncim cu drag Dudu muncea zi și noapte cu telefonul la ureche și cu masa plină cu ordine. Comandantul nostru d-l maior B. și comand. transmisiunilor d-l col. E erau foarte încântați.

Două săptămâni de muncă supraomenească în satul S..., sub tirul aviației inamice, adăpostit într'o dărâmătură de casă, în care timp Dudu dormea o oră din 24, cu fruntea pe telefon drept pernă; și aduce câștigat pe drept ,mândra panglicuță roșie a „Virtuții Militare" la ordinul Coroana României cu spade, iar batalionul este citat prin ordin de zi pe armată.

Trecând din Kuban în cotul Donului, Dudu rămâne veșnic același muncitor la datorie, cu toate că la M, unde era instalat batalionul, aviația bolșevică ne bombarda regulat zi și noapte. Dudu veșnic ocupat, deabia dacă își găsea timp să se adăpostească într'o groapă din fața casei unde era batalionul, dar și acolo gândul lui era la ordinele și secretele ce-i erau încredințate

Intr'o noapte de Noemvrie, când bolșevicii bombardau cu o patimă drăcească la M. Sublt Eugen Negulescu luat prin surprindere își amintește de ceva, fuge în cancelaria batalionului, asigură totul și cu sufletul împăcat revenea spre adăpost.

Două bombe cad odată în stânga și dreapta casei, se cutremură pământul și o schijă lovește în ceafă pe cel mai drag dintre camarazi D-l maior A. cu un telefon de câmp din marginea satului M., ne comunică moartea dragului nostru Dudu. Dela posturile noastre nici unul nu credeam, credeam toți că dintr'o clipă în alta vom auzi: „Aici sublocotenent Negulescu, ordonați. Dar nu ne-a mai răspuns. . . .

Dudule, toți cei din 10 te avem cu noi și în noi, tu ești veșnic în sufletele noastre și tu ne dai și de acolo de unde ești azi ordine pentru luptă, pentru victorie . . . .

Sub't. av. CĂȘLARU GHEOGRHE

ARMATA

Armata e puterea în veci ocrotitoare
A Patriei. Pământul și graiul strămășesc,
Printr'însa își păstrează străvechile hotare
Și neînvins rămâne tot neamul românesc.
Soldatul e o stâncă ne'nfrântă de furtuni.
Credința sa e armă și vitejia scut.
Având, ca pildă, vieața vitejilor străbuni.
Își apără pământul pe care s'a născut.

D. A.

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Dân Bucureşti unde
mă aflu
Maritica Neichii
Dragă Tiiiiii!
mare şi mândru
e nevestico neică
Bucureştiu Nostru
Mai văzui io
oraşe şi păla cioloveci da nici unu (1)
nu pă compară cu Capitala noastră aşa cum
Mata nu te compari cu nici o nevestică depe lume. Tare
Dabia aştept acu pă dau o plimbare pân el şi tare
mi pă rupe inima că nu eşti şi mata pacilea să ne plimbăm
braţ la braţ ca boerii şi pă căscăm gura cât e ziulica de
Mare. Dă mă luai cu vorba şi uitai ce mi se-ntâmplă.
Cum stateam io colo lângă Gară pă stânga
în Gară. şi nu ştiam în ce tramvai pă mă sui un don locotenent vine
spre mine şi zice: ia vezi mă este un sticlete paici pă-mi
aducă o maşina. Mă dusei io fugulita că
ordinu e ordin pă caut sticletele. Da unde poţi să
găseşti aşa ceva în Bucureşti. Că dacă eram la Putinei
mă suiam pă scaun şi-l luam imediat dân colivie
da aşa? Ca pă vezi şi mata ce greu e până înveţi
rosturile unui oraş. Şi acu îţi închei epistolia
fincă vreau pă mă duc la camaradu Neagu Rădulescu
pă-i dau gâsca şi să-l cunosc cum se zice personal. Da io nu
înteleg dece se zice personal că şi trenului cu care venii tot
personal îi zicea.
Al matale care te iubeşte şi numai la Matale
se gândeşte Neaţă

Aşa te-aş pedepsi, Staline!

Măi Staline, Stalinică,
Pui „balşoi'', de rea năpârcă,
Ce-am văzut, în ţara ta,
N'aş dori la nimenea.
Tu ai stat doar în palat;
Şi prin ţară n'ai umblat
Să vezi foştii tăi supuşi
La ce munci au fost ei puşi...
Au trudit cu toţi — în silă;
Şi drept e să-mi fie milă
De ei, cum ţi-au adunat
Aur pentru gând spurcat,
Lor nimic nerămânând;
Flămânzi cu zilele stând.
Casele lor? Mici, pitite,
Deasupra cu lut lipite,
Cu iarbă multă, grămadă
De să saturi o cireadă,
In ele intri pe brânci
Şi ţi-e groază să te culci.
Locaşuri de'nchinăciune,
Ce-au scăpat ca prin minune,
Le vedeam din depărtare,
Cum ne-chemau rugătoare,
Cu icoanele-aruncate,
Cultului a fi redate...
Tu cât ai putut de mult,
In grajduri le-ai prefăcut.
Deşi faci pe pocăitul,
Chemând iar Mitropolitul,
In sinod să-l întruneşti,
Pe creştini să-i păcăleşti.
Copiii tăi de ruscani,
Fumau ca nişte ţigani,
Zdrenţăroşi şi prea murdari,
Pipernicit... însă tari
In a opera un... furt
Chiar în timpul cel mai scurt.
Să-i auzi, „tătuc'' Staline
Ce zic ei acum, de tine.....
Cred, că de s'ar întâmpla
Să te prindă pe-undeva,
Cât te-ar zdruncina de bine
Nici cât să dai la un..... câne
N'ar rămâne un os din tine.
De noi mult s'au bucurat
Când din ghiara-ţi i-am scăpat;
Şi, pe-aici, de când nu ieşti,
S'a schimbat tot — ca'npoveşti.
Acum văd ei, lămurit
Vieaţa ce le-am dăruit;
Acum, ce-ar face din tine,
Nu mă priveşte pe mine;
Dar, eu de te-aş captura,
Prin Rusia te-aş plimba.
Şi, pricepi că foştii „tovi''
Te-ar tăia ca pe morcovi
Pe mâinile lor de'ncapi,
N'ai avea cum să mai scapi.

Serg. t. r. VICTOR URSU

GHICITORI

Suflet n'are, suflet fură
(Glonţul)

Am o găinuşe cluşe
Dă cu coada prin cenuşe
(Luleaua)

Ce n'are fund
(Cercul)

O vacă bălană
Paşte în poiană
(Luna)

Glume

Nepotul

— Aşa... Şi acum, băiete, să facem o listă completă a datoriilor tale.

— Un moment, unchiule. Să mai punem cerneală în călimară...

Nevasta

O soţie scria dela băi bărbatului ei: „Doresc să primesc veşti dela tine''. Dar n'a primit niciun răspuns. Scrise din nou: „Sunt foarte îngrijorată de tăcerea ta, scrie-mi măcar câteva cuvinte''. (Iarăşi niciun răspuns).

Exasperată, ea scrise în sfârşit: „Dacă nu-mi scrii de îndată, să ştii că renunţ la cură şi viu acasă''. (Imediat primi răspuns telegrafic: „Stai pe loc! Sunt sănătos'').

Strigături

Trimisu-mi-a mândra dor
Pe frunza din via lor,
Iar eu i-am trimis acasă
Pe frunză din via noastră!...

Mândra mea s'a lăudat:
Că are car cu patru boi
Şi-o turmă mare de oi,
La boi tânjală zugrăvită
Dar tot nu se mai mărită!...

Pe Mureş, ba pe Târnavă
Nu-i fată să-mi fie dragă,
Numai în Târnava-Mică
Mi-am găsit o ibovnică!...

Culese de slt rez. T. SEICEANU

Neaţă camuflat

Unde să-l găseşti pe Neaţă, între atâtea case în Bucureşti.

Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

— Ia vezi bă Neaţă, caută un sticlete să-mi aducă o maşină!
— Inţeles, să trăiţi!

— De unde să găsesc eu, acum, la repezeală un sticlete?

Sergentul: — Ce faci acolo camarade?
— Caut un sticlete pentru d-l locotenent.

— Ascultă camarade, dacă nu te-aş cunoaşte că eşti Neaţă, te-aş fi dus la secţie. Cum îndrăzneşti să mă faci sticlete!

Faptele săptămânii

DIN ȚARĂ

MAJESTATEA SA REGELE a primit la Sinaia pe noul ministru al Franței la București, d-l Paul Morand, care i-a prezentat actele de întărire ca ministru în capitala României, de față fiind și d-l vicepreședinte al Consiliului de Miniștri.

D-L MAREȘAL ANTONESCU, Conducătorul Statului, a primit din partea d-lui dr. Ion Simionescu, directorul spitalului Sf. Spiridon din Galați, o mișcătoare scrisoare, prin care i se aduc mulțumiri pentru suma de 60.000.000 lei alocată acestui spital, pentru a se crea un nou pavilion de chirurgie în locul pavilionului ars în actualul războiu.

A găsi fonduri în timp de războiu, cum spune d-l dr. Simionescu în scrisoarea sa pentru mari opere edilitare în interior, atunci când înaintașii dv., democrați, nu găseau fonduri nici în timp de pace; a avea un buget echilibrat acum, când înaintașii dv. nu-l puteau balanța decât cu oneroase împrumuturi externe, înseamnă calități de ordin economic și financiar, puse în slujba țării, pe care nu pot să vi le conteste nici cei mai aprigi adversari.

Dar la caldele mulțumiri pornite din inimă ale directorului spitalului Sf. Spiridon din Galați, se vor adăuga și binecuvântările miilor de bolnavi ce își vor găsi alinarea suferințelor în noul spital ce se va construi.

D-L MAREȘAL ION ANTONESCU, Conducătorul Statului, a dispus trimiterea în lagăr, pe timp de 3 luni, a lui Alexandru Oprescu, patron tâmplar din București, pentrucă a bătut grav pe un ucenic al său.

LA TURNU MĂGURELE a avut loc în prezența d-nei Maria Mareșal Antonescu, inaugurarea azilului de bătrâni și căminului I. O. V., înființate din inițiativa d-lui maior N. Caracaș, comandantul Leg. de jandarmi, având și concursul tuturor cetățenilor din județ.

ASOCIAȚIA ROMÂNO-GERMANĂ de sub președinția d-lui profesor Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de Miniștri, și-a ținut Sâmbăta trecută ședința de deschidere a noului an de activitate.

ÎN ZIUA DE 19 Septemvrie s'a oficiat în cimitirul militar Ghencea, un parastas pentru pomenirea a 2 ani dela moartea eroului general de divizie Ioanițiu Alexandru, căzut pe câmpul de onoare în fața Odesei.

MINISTERUL DE INTERNE face cunoscut că se suspendă obligația cetățenilor de a depune declarațiile de venituri pentru fiecare a contribuției suplimentare de prestație; rămâne însă prestația cu brațele sau cu carul, cum și răscumpărarea prin bani.

LA MINISTERUL MUNCII, Sănătății și Ocrotirilor Sociale s'a ținut o conferință a inspectorilor sanitari și medicilor șefi de județe, discutându-se măsurile ce trebuesc luate pentru ca legea de înlăturare a boalelor venerice să dea roadele așteptate, păzindu-se astfel sănătatea locuitorilor țării.

MONITORUL OFICIAL publică decretul-lege, prin care articolul 376 din Codul penal se modifică, după cum urmează: „Acel care suferă de o boală venerică manifestă, transmite boala altei persoane, prin raport sexual, sau pe orice altă cale, comite delictul de contagiune venerică și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 1 an la 3 ani și amendă dela 50.000 la 300.000 lei".

Art. 410 din Codul penal, se modifică după cum urmează:

„Medicul care eliberează un certificat neadevărat asupra sănătății unei persoane, comite delictul de eliberare de certificat fals, și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 1 la 5 ani și amendă dela 100.000 lei la 500.000 lei".

ZIARUL UNIVERSUL a hotărît să ia sub paza lui, 50 copii orfani de războiu, dându-le casă, masă și îmbrăcăminte și învățându-i meseria de lucrători tipografi. Copiii trebue să aibe 4 clase primare, cel mult 14 ani, și să fie săraci.

Ascultați la radio între orele 12,50—13,50 „Ora Ostașului" (Lunea, Miercurea și Sâmbăta) și „Ora Ostășească" româno-germană" (Vinerea)

DE PESTE HOTARE

SUB TITLUL „Operele de binefacere ale Reginei Mame a României; grija Ei de răniții români și de familiile sărace ale soldaților români", ziarul „Posledna Posta" publică fotografia M. S. Reginei Mame Elena, adăugând următorul text:

„Credincioasă tradițiilor Curții Regale Române, Regina-Mamă Elena s'a consacrat în totul, de când Patria Sa este în războiu, operelor de binefacere. Multe spitale se află sub ocrotirea Ei. Regina a vizitat și spitalele cele mai mici, împărțind daruri răniților; Ea vizitează de asemenea familiile nevoiașe ale soldaților".

SE ANUNȚĂ că purtătorul Crucii de Cavaler a Crucii de Fier, căpitanul italian de vas Enzo Grossi, s'a pus la dispoziția amiralului Doenitz, comandantul marinei de războiu germane, împreună cu toate submarinele din Atlantic.

CONDUCEREA Partidului Național-Fascist anunță că noii șefi ai partidului vor fi stabiliți prin alegeri și nu vor mai fi numiți funcționari superiori, cum a fost cazul până acum. De asemenea, se va institui o comisiune, care va cerceta îmbogățirile suspecte ale personalităților politice, a demnitarilor militari și a funcționarilor superiori din administrație.

TREI VASE SPITALE au sosit la Gibraltar, supraîncărcate cu soldați britanici și americani răniți în luptele din Italia.

NOUL GUVERN BULGAR a făcut declarație că va urma politica Regelui Boris, alături de Germania și aliații ei.

GUVERNUL GERMAN și cel japonez au făcut o declarație, prin care se arată că, vor duce lupta mai departe până la victoria finală.

ELIBERAREA Ducelui de către parașutiștii germani, anunță Radio-Moscova, s'a făcut cu o zi înainte ca el să fie predat anglo-americanilor. Imediat după eliberarea sa, Ducele a făcut o vizită Fuehrerului de mai multe zile.

FUEHRERUL a decorat pe d-l Otto Skorzeny, cel care l-a salvat pe Duce, cu Crucea de Cavaler al Crucii de Fier, înălțându-l la gradul de maior.

JAPONEZII au pus în serviciu trei noi tipuri de avioane, și anume: de vânătoare, de recunoaștere și de bombardament, care au dat rezultate foarte bune.

DUCELE MUSSOLINI a vorbit la radio, arătând poporului italian cum a fost târît prin închisori de către Mareșalul Badoglio, terminând cu un apel către italieni de a lupta mai departe contra dușmanilor, pentru o Italie fascistă republicană și victoria Europei civilizate.

Evenimente din războiu

Frontul antibolșevic din răsărit.

Pe acest front se menține aceeași tactică a Comandamentului german de a depărta cât mai mult forțele bolșevice de bazele lor de aprovizionare, până în momentul când se va crede nimerit să se aplice planul făurit pentru iarnă.

Lupte violente acoperă mișcarea de desprindere germană care se execută spre Vest. Această mișcare este însă foarte înceată. Din punct de vedere strategic, este vorba fără îndoială de o fază a luptelor deosebită de aceea a apărării elastice de până acum, în care inamicul era lăsat în adevăr să pătrundă, însă pentru a fi apoi contra-atacat și respins, liniile germane revenind mai mult sau mai puțin la sfârșitul luptei pe pozițiile dela început. De data aceasta, frontul execută o mișcare de rostogolire spre Vest, în adâncime, apropiindu-se de Nipru. Contra-atacurile germane nu mai servesc pentru revenirea la vechile poziții, ci pentru a împiedeca pe inamic să intre în mișcările germane și să le dea peste cap. Bolșevicii la rândul lor nu urmăresc decât cu multă băgare de seamă mișcarea germană, iar în locurile unde aruncă în luptă mase de forțe pentru a răsturna sau a încercui unități germane, manevrele lor sunt totdeauna dejucate.

Această nouă comportare a strategiei germane pe frontul de Răsărit, diferită de comportarea dela începutul ofensivei sovietice, are fără îndoială motive strategice bine definite. Unul din cele dintâi care se prezintă este acela că forțele germane se retrag spre noui poziții defensive, organizate din timp, după ce primul val de poziții defensive a fost consumat în cursul marei bătălii din lunile Iulie și August.

Se vede limpede că mișcarea de retragere corespunde unui plan bine fixat. Iar inamicul nu găsește în regiunile pe care le reocupă decât un mare gol. Cu fiecare kilometru cu care înaintează, bolșevicii își atârnă încă o greutate de piciorul efortului lor militar și așa destul de greu, pentrucă își creiază în spate un teren complet devastat, care în lunile viitoare de iarnă va constitui o legătură foarte rea cu bazele lor din spate.

Până acum centrul de greutate al luptelor se găsește tot în regiunea Smolensk.

Atacuri foarte violente au avut loc în ultimele 24 de ore mai ales în regiunea situată la Nord-Vest de Smolensk, spre Sud de Velij, localitatea situată la jumătate cale între Smolensk și Veliki Luki.

De asemeni, alte atacuri violente au fost dinspre Ielnia, cum și din regiunea situată la Sud de Smolensk, fapt care arată că sovieticii ar voi să încercuiască acest oraș. Rezistența germană este însă extrem de dârză în acest sector, iar slabele câștiguri teritoriale ale sovieticilor au fost plătite cu pierderi grele și cu mult disproporționate față de cuceriri.

La Sud-Vest de Briansk atacul sovietic pe tot râul Desna a dus la unele câștiguri teritoriale înregistrate în regiunile unde trupele germane s'au retras pentru scurtarea frontului. Un atac dat în regiunea Cernigov a fost respins cu mari pierderi pentru sovietici.

Spre Vest de Harcov, presiunea inamicului pentru a se apropia cât mai mult de Kiev a devenit foarte puternică. Unele pătrunderi locale în regiunea Priluki și către Poltava au fost imediat încercuite de forțele blindate și motorizate germane și supuse apoi unui foc concentric de artilerie și bombardamentului aviației, în urma cărora formațiunile sovietice au fost complet nimicite. In această regiune, frontul este extrem de dantelat, săgeți sovietice alternând cu intrânduri germane pe distanțe de mai mulți kilometri, astfel că afirmația sovietică după care frontul s'ar afla la mai puțin de 50 de kilometri de Kiev nu poate fi socotită decât tendențioasă deoarece nici nu poate fi vorba de o linie de front, ci numai de pătrunderi locale.

In bazinul Donețului, trei coloane sovietice dau un atac concentric cu direcția Niepropetrovsk. Pierderile suferite de aceste coloane au fost foarte grele în ultimele zile, astfel că au fost silite să renunțe la intenția lor inițială.

La Vest de marea de Azov, luptele continuă la Est de Melitopol, unde ariergărzile germane opun o vie rezistență formațiunilor sovietice de cavalerie și motorizate.

La capul de pod Cuban, luptele și mișcările continuă cu preciziune în toate sectoarele, conform planului.

Luptele din Mediterana

In Italia, situația este aproape neschimbată. Rezistența întâlnită de trupele armatei a 5-a americană și a 8-a britanică, a silit pe generalul Eisenhower să ordone alte debarcări în Nordul golfului Salerno, pentru a ajuta trupele aliate care luptă din greu în regiunea cuprinsă între Eboli și Sorrento.

Aviația germană a pricinuit pierderi foarte mari flotei de debarcare.

Submarinele germane din Mediterana au scufundat câteva vase de războiu inamice, precum și mai multe vapoare de comerț.

De asemenea au atacat vasele anglo-americane în apropiere de Gibraltar.

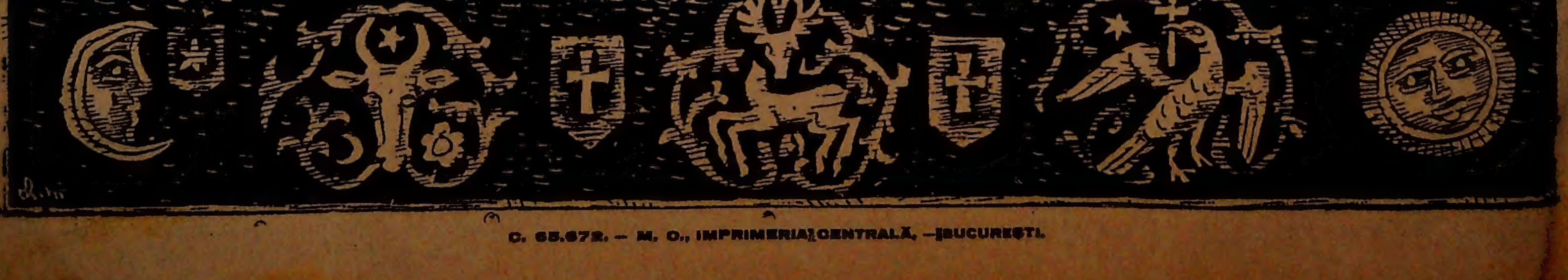

C. 65.672. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, — BUCUREȘTI.